

[Aksel Møller.]

at sige, og det er: dette svar kan ikke gives fra denne talerstol. Naturligvis bøjer jeg mig for det. At antyde at jeg har fremsat ønske om, at han skal udlevere, hvad han selv betragter som noget, der ikke skal ud i videre kredse, kalder jeg — for at bruge et udtryk, som den højtærede statsminister før brugte — et stød under bæltestedet.

Statsministeren såvel som forsvarsministeren var inde på spørgsmålet om dækning for forsvarsudgifterne. Den højtærede minister har fået den opfattelse, at konservative artikler, derunder en kronik i „Nationaltidende“, skrevet af et æret medlem her, skulle opfattes således, at vi ikke vil bevilge penge til forsvaret. Den højtærede statsminister var så venlig at citere det pågældende afsnit; jeg følger dette citat. Der står, at hvis man stiller os overfor en trusel om nedskæring af forsvarsudgifterne, dersom vi ikke går ind i et forlig med den høje regering på valutapolitikkens område, kan vi ikke bøje os for en sådan trusel. Det er da ligetil; det er så klart, som det kan være, at for en trusel af den karakter kan vi ikke bøje os. Men hvis regeringen spørger os: På hvilken måde skal vi skaffe penge til forsvaret? — må vi naturligvis i kraft af hele vor stilling, i kraft af vor fortid og i kraft af vort syn på sagen drøfte med regeringen, hvordan pengene skal skaffes. Regeringen ved udmærket vel, at i indeværende finansår er forsvarsudgifterne bevilget også med vore stemmer. Det, regeringen har gjort, er at nedskære de penge, som vi har bevilget for indeværende finansår. Når regeringen til sin tid kommer med finanslovsforslaget, er det en drøftelse af finanslovsforslaget, det drejer sig om, og så skal vi med allerstørste beredvillighed tilgodese forsvarets interesser.

Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger af mere politisk karakter. Han henviste til, at da han i 1950 havde besluttet sig til at gå, gik han straks som oppositionsleder ind i arbejdet på sammen med den nye regering at løse valutavanskelighederne. Jeg erkender, at det gjorde han. Det var jo også konsekvensen af at gå. Det var ganske naturligt, at fra det øjeblik, han havde indtaget oppositionslederens plads, måtte han vedstå alle de krav til handling i situationen, han som

regeringschef selv havde stillet. Men vi har da heller ikke nægtet at medvirke. Vi har forlangt at få valg, og i det øjeblik vælgerne havde dømt mellem den høje regering og oppositionen, måtte man da ifølge sagens natur bøje sig for denne vælgerdom, hvem den end var kommet til at gå imod. Således synes jeg regeringen skulle se på situationen. Men der har været den store vanskelighed — og meget kunne have været klarere lettere, end det er blevet, hvis den ikke havde foreligget — at statsministeren ikke har ønsket at indtanke sin sag for vælgerne. Hvorfor han ikke har det, skal jeg såmænd ikke spekulere over.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Det var en lidt vidtløftig forklaring, det ærede medlem gav os. Den kulminerede i en henvendelse til mig, hvori det ærede medlem forklarede kronikken i „Nationaltidende“ således, at der i den skulle stå: hvis vi — det var de konservative — bliver stillet overfor en trusel fra regeringen, kan vi ikke bøje os for en sådan trusel. Men hvad er det da for noget snak? Har regeringen stillet det konservative folkeparti overfor en trusel? Hvad skal al den udenomssnak til?

Det, der foreligger, som hele landet ved, og som tinget ved, er, at den konservative parole var: ikke 5 øre til den nuværende regering! Vil det ærede medlem hr. Aksel Møller tage afstand fra denne parole? Væk skulle denne regering, om nødvendigt sultes væk, det var parolen. Det var i denne situation, den nuværende regering forhandlede. Jeg beder altså det ærede medlem svare mig på det spørgsmål — jeg ved godt, det er vanskeligt for det ærede medlem; det konservative parti har manglet politisk ledelse det sidste par måneder; der er nogle, der er politiske ledere af navn; der er andre, der har været det reelt. Lad os holde det udenfor, jeg kan godt se det ærede medlems vanskeligheder. Er den parole, der blev udstedt: at denne regering skulle væk, om nødvendigt skulle den sultes ud, den skulle ikke have bevilget 5 øre — er det en parole, som det ærede medlem hr. Aksel Møller har stået inde for og i dag ikke vil tage afstand fra? Lad os i regeringen til egen orientering få besked om det, og lad offentligheden få besked om det.

Det ærede medlem mente, at vi frygtede